

آنگاه پادشاه به جهت دیدن اهل مجلس داخل شده، شخصی را در آنجا دید که جامه عروسی در بر ندارد بدو گفت: «ای عزیز چطور در اینجا آمدی و حال آنکه جامه عروسی در بر نداری؟» او خاموش شد. آنگاه پادشاه خادمان خود را فرمود: «این شخص را دست و پا بسته بردارید و در ظلمت خارجی اندازید، جایی که گریه و فشار دندان باشد.» زیرا طلبیدگان بسیارند و برگزیدگان کم. متی ۲۲: ۱۱ -

۱۴

زمانی که دعوت شدگان تصمیم گرفتند به دعوت پادشاه بی‌اعتنایی کنند و به جشن او نروند، دیگران، اعم از خوب و بد به جشن دعوت شدند (متی ۲۲: ۱۰). مهمانان بد چه کسانی هستند؟ آنانی که افراد بدی بوده‌اند ولی در نهایت به مسیح ایمان آورده‌اند یا آنانی که ایمانشان به مسیح ظاهری و دروغ بوده است؟

چه کسانی در جشن خداوند شرکت خواهند کرد؟ آیا آنانی که افراد خوبی به نظر می‌رسیدند ولی به ضعف‌ها و بدی‌های خودشان واقف بوده‌اند و به عیسای مسیح ایمان آورده، او را خدمت کرده‌اند به همراه آنانی که انسان‌های بدی بوده‌اند ولی در نهایت به عیسی ایمان آورده‌اند؟ یا «مهمانان بد» آنانی هستند که ایمانشان به مسیح اصیل نبوده است؟ همانند آن «ماهی بد» که تا انتها در تور ماهیگیری و در میان ماهیان خوب قرار داشته است (متی ۱۳: ۴۷ - ۵۰)؟

تفسیر اول، دیدگاهی کاملاً کتاب‌مقدسی است ولی زمانی که به آیات ۱۱-۱۴ نگاه می‌کنیم، تفسیر دوم درست به نظر می‌آید. در گذشته، معمولاً پادشاهان در زمان برگزاری جشن‌ها لباسی مناسب آن جشن را برای مهمانانشان فراهم می‌کردند. بر اساس نوشته دکتر جان مک‌آرتور درباره این آیه، گروه دوم دعوت‌شدگان به جشن، می‌بایست لباس مناسب جشن عروسی را در بر می‌کردند چراکه در خیابان بوده‌اند و مشخصاً لباسشان مناسب چنین مراسمی نبوده است. بنابراین وقتی آن شخص به خاطر لباس نامناسب از جشن بیرون انداخته می‌شود نشان‌دهنده این است که خودش به صورت عمدی آنچه را که پادشاه برایش فراهم ساخته بوده، رد کرده است. برخی افراد دعوت سخاوتمندانه پدر آسمانی ما را ظاهراً قبول می‌کنند ولی متوجه این موضوع نیستند که وارد شدن به جشن او، تنها با پوشیدن لباسی که او مهیا کرده، امکان‌پذیر است؛ همان عدالت و پارسایی کامل عیسای مسیح (زکریا ۳: ۱-۵ / دوم قرن‌تیاں ۵: ۲۱). مهمانان بد بدون دربرکردن این لباس، در روز قضاوت دوام نمی‌آورند و از جشن بیرون انداخته خواهند شد.

این حکایت راجع به عادل شمرده شدن صحبت می‌کند؛ عدالت کامل یگانه فرزند خدای پدر که به حساب ما گذاشته می‌شود (رومیان ۳: ۲۱-۲۶). از طرفی، ایمان حقیقی، ایمانی فعال است و خود را با اعمال نیکو نمایان می‌سازد (یعقوب ۲: ۱۴-۲۶). ما باید تمایز میان **عادل شمرده شدن** که تنها راه قرار گرفتن در حضور خالق هستی است و **پروسه قدوسیت** را که عمل کردن ما به نجاتمان، خدمت کردن به دیگران و شبیه شدن به عیسای مسیح است، متوجه شویم (فیلیپان ۲: ۱۲-۱۳). با این حال عادل شمرده شدن و پروسه قدوسیت دو امر جدا ناشدنی هستند و وجود یکی بدون دیگری امکان‌پذیر نیست. **جان کلوین** اینگونه نوشته است: "خودمان را برای یک عنوان پوچ و توخالی «ایمان‌دار» ستایش نکنیم بلکه هر کس خود را با جدیت بیازماید تا در قضاوت نهایی، توسط عیسی «مهمان خوب» خطاب شویم ... صحبت عیسی نیز معنایی جز این ندارد؛ اعلام کردن زبانی ایمان به عیسای مسیح تضمین نمی‌کند که خداوند نیز آنان را به عنوان افرادی که دعوتش را قبول کرده‌اند، اعلام کند."

متیو هنری اینطور نوشته است: "تنها آنانی که عیسای مسیح را دربرکرده‌اند و عیسی همه چیزشان است، لباس مناسب جشن را پوشیده‌اند." ایمان شخصی به عیسی، به عنوان نجات دهنده برای وارد شدن به جشن خداوند ضروری است. چنین ایمانی با تغذیه کردن از کلام خداوند، عشای ربانی و تعمید، اعتراف و... می‌تواند تا آخرین لحظه زندگی شخص باقی بماند. به عبارتی اگر چنین ایمانی تا آخر باقی بماند، نشان می‌دهد که شخص در همان ابتدا به صورت واقعی به دعوت خداوند جواب مثبت داده است. امروز برای استحکام ایمانتان دعا کنید و با تفکر در معنای فیض خداوند، اعتمادتان به عیسی را تقویت کنید.

پدر آسمانی! می‌دانم و به خوبی آگاهم که وقتی خودت را به من نشان دادی، زشت‌ترین و نامناسب‌ترین لباس را به تن داشتم. تو زمانی به دیدار من آمدی که در تاریک‌ترین و کثیف‌ترین کوچه‌های زندگیم پرسه می‌زدم و به دنبال راهی برای گرفتن حَقِّم از این دنیا بودم. به راستی که فیض بی‌بدیل و حیات‌بخش تو باعث شد که در مقابل قدوسیت تو تاب بیاورم و نمیرم. ممنونم که مرا با خون یگانه فرزندت شستی و لباس عدالت او را بر تنم پوشاندی. آمین!

اقتباسی از لیونر مینستری (Ligonier ministry)